

LA ESQUELLA

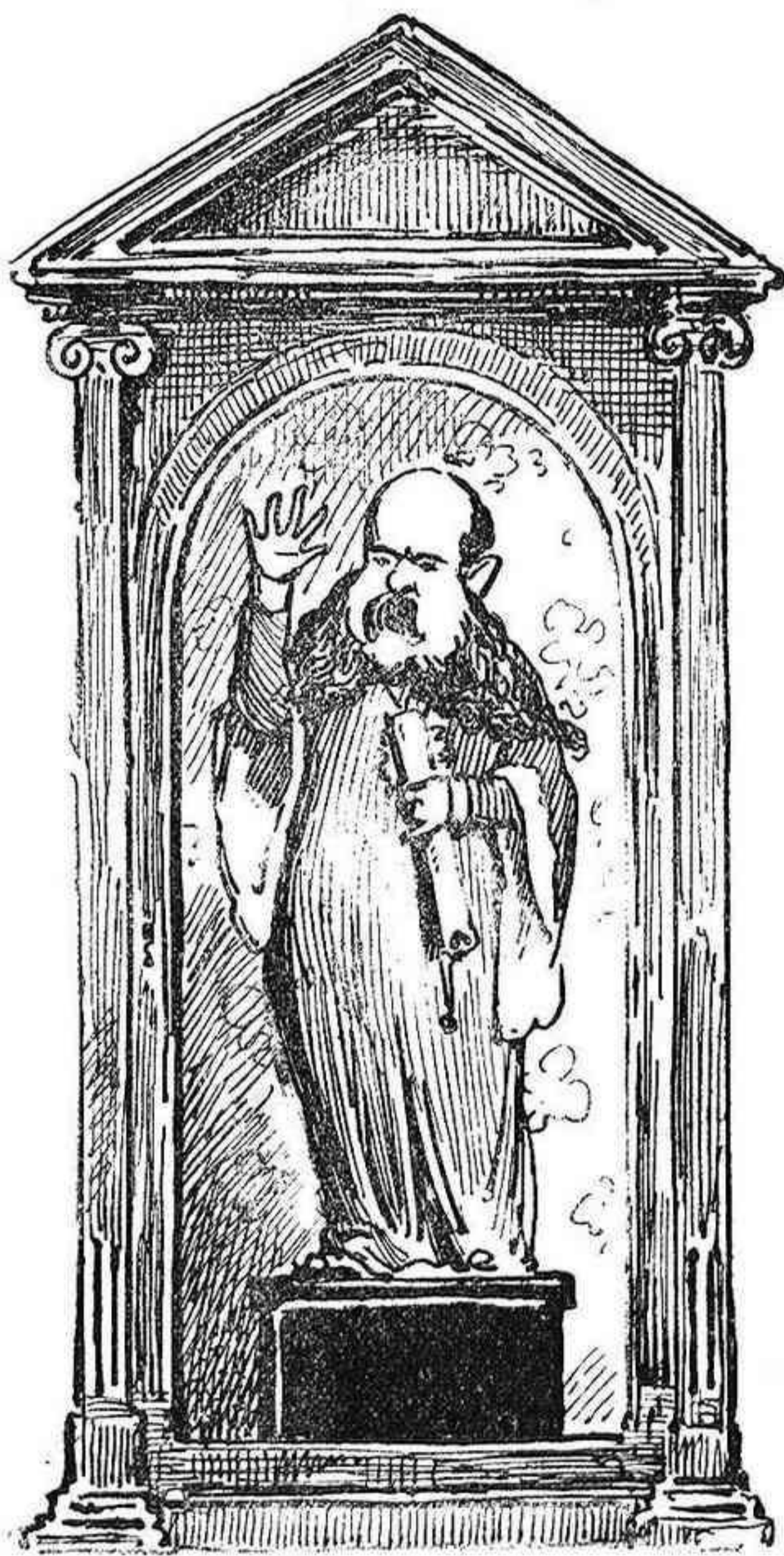
DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p>PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

DIBUIX DE LA ESCAPARATA EMBARGADA AL «DILUVIO.»

QUENTOS DE CIUTAT.

UNA BAILARINA.

¿No sabéu qu' es un teatro. la vigilia d' estrenarse un' obra de gran espectacle? Tot es moviment, tot es mareig durant l' ensaig general, il·luminat per dos rengles de metxeros, colocats sobre l' orquesta, davant del escenari.

Las taulas están totas embargadas, las decoracions á mitj posar, los actors ó 'ls cantants vestits de cada dia van fent badalls y arrossegant los péus ab las mans á la butxaca ó seyentse pèls recons. Quan los hi toca dir una paraula, l' ofegan; quan han de cantar una nota, la murmuran.

La festa no 's fá per ells: ells l' endemà ab l' ajuda del apuntador se 'n sortiran; la festa 's fá per las massas de comparsas y de bailarinas y boleros, que si no tenen l' obra ben ensejada, de segur que farán un bunyol. Boleros, bailarinas y comparsas van no més que mitj vestits; á qui no l' hi falta un sis, l' hi falta un as, quan no es una perruca es una guinalda de flors, y quan no una porra ó bé un pandero. Los artistas que intervenen en la confecció dels objectes de teatro son aixis: per temps que tingan sempre 'ls ne falta, y al últim moment son los apuros.

¿Y las decoracions? Tinguin, are aquesta está acabada: no hi falta més que un rompiment.

—¿Y aquesta pessa? pregunta l' empresari qu' está suant d' angunia.

—Tota la nit s' hi treballa: demà dematí la probarem, respon lo pintor.

—¿Demà dematí! ¿Y si no estás llesta? diu l' empresari entre si mateix. L' obra s' ha de posar demà sens falta: no estich per més aplassaments: la caixa está escorreguda y tothom demana diners: aquesta es l' obra de la temporada y si demà no pogués posarla hauria de declarar-me en quiebra.

* * *

Quan s' acaba l' ensaig, lo pintor crida al maquinista:

—Demà á las nou aqui tothom.

Lo maquinista dona las ordres als fusters, als mossos, á tots los empleats de la seva dependencia.

—Francesch, diu dirigint-se á un dels més humils empleats: demà á las nou del dematí en punt, tothom aquí.

Eran ja las tres de la matinada, y 'l pobre Francesch, que guanyava déu rals diaris treballant com un negre, vivia lluny del teatro y havia de llevar-se á las vuit al ménos, per arribar á temps á l' obligació.

¿Per déu rals diaris!.. Anéu á mantenir á la familia ab déu rals no més.

Sort tenia de la seva filla, la Margaridó, xicota guapa y ben feta, que formava part del cos de ball y guanyava dotze rals las temporadas que tenia contracta y l' empresa no quebrava. Tots dotze rals los entregava al seu pare, la pobrissona, y no tenia més amor, que 'l de la familia.

En Francesch se neguitejava, mentres se trasmudava la Margaridó.

—Depressa, noya, depressa, qu' hém d' anar á la nona, que demà per mi es dia de matinas, deya 'l pobre mossos, mentres lo mestre de ball, trasmetia entre totas las bailarinas l' ordre més rigurosa de que á las

set del vespre, una hora avants de comensar la funció, fossen totas al teatro.

—La que falti, deya 'l mestre, que no torni.

Al teatro, y en funcions tant complicadas s' ha de fer aixis, sinó no hi hauria espectacle possible.

* * *

Queyan las nou del dematí, y en Francesch se presentava puntual com un recibo de la contribució á dalt del taller de pintura. La porta estava tancada. Espera y aguarda, van anar venint los demés mossos, lo maquinista y per últim lo pintor.

¿Mans á l' obra! Tot consistia en treure 'l rompiment que no havia pogut col·locarse la nit avants, trasladarlo al escenari, posarlo, y veure quin efecte feya. Pero per treure 'l del taller hi havia un inconvenient: la porta era estreta: baixarlo per la escala, impossible: no hi havia més que anarlo duhent al telar á pés de brassos, y desde allí arriarlo á baix ab una corda. Lo maquinista es l' autor del plan y tothom treballa en secundarlo.

¿Oh, issa!.. En Francesch es home de brahò y 's posava al davant, sostenint una gran part del pés; va caminant cul arreras, arriba al telar; la pessa de la decoració va seguint, y en Francesch avansa, avansa sempre girat de cara als seus àmichs, fins un moment en que l' hi falta un péu y desapareix, estabellant-se sobre las taulas y fent un ruidó formidable.

A aquell punt del telar no hi havia barana, y ni 'l pobre Francesch se 'n recordava, ni ningú va atinar en advertirli.

Resultat: un mártir més del treball: tres costellas rompudas, una lesió á l' espinada, y 'l pobre Francesch estaburnit, sense paraula, ni coneixement es transportat al hospital, per ell antelsala del cementiri.

* * *

Y aqui venen que ni fet expressos los versos del poeta:

—«No es nada, un soldado muerto:
puede el baile continuar.»

Si 'l ball va continuar.

Quan vingué l' hora de la funció, lo teatro estava espléndit, il·luminat y plé de gom á gom de donas elegants y senyors pintiparats. Tothom esperava aquella maravella de decorat, aquell espectacle nunca visto, anunciat á só de bombo y platerets.

S' alsá 'l teló y l' obra rebé una ovació continuada. Lo primer acte tenia un final que representava un temple grech, ahont hi havia un ball de ninfas. ¿Quinas combinacions! ¿Quins trajes!.. ¿Quina opulencia! ¿Y quinas donas més seductoras!..

La reina de totas per la seva hermosura, per las sevas formas, pèl brio ab que movia las camas al compás de la música, per una especie de riatlla indefinible que brillava en sos llabris, per un foch ardent que dels seus ulls negres y brillants s' escampava á dojo relluhint en tot lo teatro, aquesta bailarina escepcio-

nal, sobre la qual se fixaven tots los gemelos, no era altra que la nostra Margaridó.

Quantas vegadas al passar per demunt de una taca humida que hi havia al escenari, los seus peus menuts, tancats dintre de una sabateta de satí color de rosa, sa movian plens de fascinador entussiasme! ¡Ay! Y aquella taca de humitat que trepitjava la filla era de l'aygua que s'havia empleat per netejar la sanch del seu pare!.

*

La Margaridó no era dolenta.

Va ballar aquella nit, á pesar de la gran desgracia que afligia á la seva familia, perque de ballar ò no ballar l'hi anava la contracta. Ni l'obra podia suspendre's per la desgracia de un trist mosso, perque l'empresari hauria quebrat, ni la Margaridó podia faltar al seu puesto, lo dia del estreno.

Y ballá desesperadament, frenética, boja, sense saber lo que s'feya. No ballava ella: ballava l'seu sistema nerviós escitat fins al frenesí. Per xó somreya, per xó sos ulls brillavan de aquella manera estranya. ¡Ah! Ballant guanyava l'pá de la seva mare, dels seus germanets, de tota la familia: ella era l'únic apoyo que tenian.

¡Pobre apoyo l' de la Margaridó! No pogué resistir aquella primera proba d'amor de tant estranya manera demostrada. Al sortir del teatro, caygué malalta, y hagué d'estar més de tres mesos al llit.

¡Ventura tingué del empresari, que satisfet del bon éxit del espectacle, passá á la pobre malalta lo sou que l'hi hauria donat, si hagués estat bona, continuant formant part del cos de ball!

J. R. R.

CADA TERRA FA SA GUERRA.

Algunas vegadas, sobre tot á Madrid, haurán vist en los periódichs una noticia per l'istil:

«Al embaixador de tal país ó al conde fulano ó al marquès sutano, etc., (le nom ne fait pas á la chose) ahir van robarli l' rellotje al passar per la Porta del Sol. Era un magnífich cronómetro d' or de molt valor; pero per l' interessat valia més encare, per la rahò de ser un recort de familia.»

Dos ó tres días després, molts vegadas avants, en lo mateix periódich llegiran lo següent:

«L' inspector de policia, Sr. Fulano de tal, ha tingut la fortuna de recobrar lo rellotje del embaixador, del conde, del marquès, etc., que l'hi havia sigut robat en la Porta del Sol. L' interessat l' ha rebut ab gran satisfacció, perque, conforme deyam l' altre dia, era un preciós recort de familia.»

Al llegir aixó de segur que s' haurán preguntat:

—¿Y l' lladre?

Frasse sacramental, s' enten. aquí á Espanya:

«El ladron no ha sido habido.»

Pero ¿cóm, de quina manera s' ha pogut rescatar lo rellotje sense l' lladre corresponent?

No s' hi trenquin lo cap, que tampoch ne treurían res. ¿Qué no veuen que 'ls superiors del comissari no ho preguntan? ¿Qué no observan que 'ls tribunals no s' hi fican? ¿Han de ser pitjors vostés que 'ls governadors y 'ls jutjes?

Consólinse pensant que la policia espanyola es d' aquesta manera. Després de tot ja fá prou sabent trobar un rellotje, que sempre es més petit que un lladre.

*

Per policia á Fransa.

Si van á París y prenen un carrualje, quan baixan, pagan lo que 'ls hi demana l' cotxero, y tot desseguida ja tenen un *sargent de ville*, que 'ls pregunta ab molta cortesia de hont venen, si han prèls lo carrualje per carreres ó á horas y quan los han fet pagar.

Ab la cara, ab l' olor, no sè ab que, aquell funcionari públich ha conegut qu' eran extrangers, y ha corregut desseguida á evitar que fossen explotats pèl cotxero, que allá á París com per tot arréu procuran valdre's de las ocasions.

Y per perseguir als delinqüents!

Se contan cosas maravillosas de la seva perspicacia.

Los crims més misteriosos son descuberts, las més de las vegadas per indicis tan insignificants, que imposible sembla que agafant un cap de fil, á copia de paciència pugan desferse ab tant aplom las trocas més embulladas.

Sobre un criminal molt astut hi pesavan sospitas molt vehements de que havia comés un robo ab assassinat. La proba era difícil; arrencarli una confessió impossible: l' home s' tancava sempre, havent tingut la trassa de combinar la coartada.

A la presó trobá un company al calabosso.

Era un criminal com éll, mal carat, mal parlat, en fi, en la forma y en lo fondo, en los modals y en las ideas era un héroe dintre del gremi.

També era dels que negavan, y demostrava tal astucia que l' altre acabá per admirarlo.

Al cap de quinze dias eran carn y unglá. Al cap de tres senmanas no hi havia secrets entre ells. Pero l' endemá l' company de calabosso sortia de la presó y ana-

va á la policia á comunicar informes segurs, infalibles als seus superiors. Era un agent de policia disfressat. Per cumplir lo seu deber esligué tres senmanas prèls, subjecte al régimen dur y cruel del establiment. Pero se sorti ab la seva, y l' crim quedá descubert.

Aixó es la policia á Fransa.

*

Arribémnos fins á Inglaterra.

Lo polisson inglés trobaria una agulla dintre de un taller.

Londres es una capital inmensa, abrumadora.

L' embaixada de Méjich un dia demaná ajuda á la policia per probar á una xicota que acabava de heretar alguns millons.

Los informes sobre la minyona eran molt poch precisos, y l' jefe de la policia confiá l' encárrech á un dels polissons més vius, un home d' aquells que veuen creixe l' herba.

Aquest buscá ab verdader afany y fins al cap de sis senmanas no s' presentá al seu jefe á parlarli del assumpto.

—¿Tant mateix l' havèu trobada?

—No me 'n parli, respongué l' polisson. Vinch á presentarli la dimissió del càrrech.

Pensant lo jefe que s' tractava de un excés de pun-donor l' hi digué:

—Home no n' hi ha per tant. Si es que no heu pogut trobarla, no n' té la culpa la policia, sinó l' embaixada perque no dona informes més clars y més precisos.

—No es aixó, senyor, lo que m' obliga á dimitir. A la noya en qüestió fá un més que que vaig trobarla en un taller de modista.

—¿Y donchs?

—Res, m' hi casat ab ella, y aquest dematí hi cobrat sis millons de duros.

Lo jefe, admirat davant d' aquell rasgo de positivisme, no pogué menos de dir:

—Vaja, qu' heu aprofitat bèn bèn l' temps.

—Lo temps es or, respongué l' polisson.

—Teniu rahò. Que siga l' enhorabona.

P. DEL O.

L' APOTECARI.

Ab ulleras verdas — d' estám lo casquet, sabata ab sibella — y ensumant rapé, viu l' apotecari — detrás del taulell.

Quan vé una recepta — mira de primer ans de despatxarla — la persona qu' es: l' hi diu que s' assenti, — que esperi un moment, y ab tota catxassa — mira l' paperet.

—D' aygua n' hi ha vuyt unzas — (es del que hi ha més) goma dos escrúpols; — xarop de ponsém.

—Ja l' hi dich senyora — qu' es un bon remey;

¿Y qué t' de malum? — Un xiquet d' ofech.

—Vamos, ja l' hi juro — tot anirà bè.

—¿Quán val Doctor Pinsa? — Prompte l' hi diré

«Hidra, dotze quartos, — gummi, vintitres,

Siroph citrum bonum... — es pesseta y set.

—Ay que car ho trobo! — Cregui que no u' es,

hi ha substancies químicas — d' un elevat préu.

—Tingui, donsas tingui. — Vamos, fins després.

—Passihobè y recados — Gracias, igualment.

(Y quan ella es fora, — tot mirant al cel,

ell pensa y calcula — y obra l' calaixet).

Y al aná á l' lensarhi — los diners aquells,

trist y groch se queda — sens saber que fer.

—Lladre més que lladre — diu ab forta veu —

m' ha dat la pesseta — de ca l' adroguer.

Y arronsant l' espátlla, — diu mitj sonrient:

—Pero consolémnos — sort que no hi perdre,

que hi guanyat encare. — cinch ó sis quartets.

RAMON COLL GORINA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Hém de concedir lo primer lloch de la present revista ò ressenya, ó lo que siga, al empresari Alegria, que sempre es lo primer en respondre á la veu de la caritat. Apenas ocorreguda la desgracia del carrer de Amalia, organís una funció á benefici de las familias de las victimas, y tots los productes integros d' aquesta funció — uns 15.000 rals — han anat á aumentar la subscripció pública oberta al efecte. Los empleats de la casa han seguit lo noble exemple de son empresari: acomodadors, porters, y molts dels industrials que intervernen en lo *Circo equestre*, han cedit integro l' sou; los que tenen gastó de material, han cedit la meylat, y tots han rivalisat ab lo digne empresari del *Circo equestre*, que no es la primera vegada que dona tals mostrars de desprendiment y d' amor á Barcelona.

Lo públich continúa favorint las funcions que allá s' donan. Entre 'ls artistas nous hem de citar al jockey Billy Bell, que executa un treball semblant al que l' any passat feya Williams Cook, lo jockey americá. Lo clown Billy Hayden ha donat ja l' seu benefici, treyent un porch ensenyat. Vels' hi aquí un artista de nou género, que, quan convinga, sabrá convertirse en butifarras.

La Marini! Qui diu la Marini diu una de las

primeras artistas dramáticas de Europa. Treballa al *Bon Retiro* y es aplaudida y admirada cada vespre. No es estrany: avuy se troba en la plenitud de son talent. Hi ha que veurela per admirarla. En *Dora*, en *Fernanda*, en *Divorziamo* fá tres creacions, totes tres admirables. No hi ha obra en que no hi estiga sublim. Porta un magnífich quadro de companyia: en Cola, en Leigh, en Vitaliani, tots artistas de cor que la secundan y competeixen ab ella 's aplausos del públich. ¡Oh! ¡Si nosaltres tinguessen artistas com aquestos! Y pensar que podriam tenirlos, si 'ls nostres cómichs tinguessen menos pretensions y fossen més amants del estudi! Un altre dia parlarém més extensament de la companyia italiana que com es natural s' ha guanyat lo favor del públich.

Al *Tivoli* s' ha posat un altre ball titolat: *Sorpresa y enganyo*. Tè combinacions molt hermosas y bonichs passos á dos y á tres, confiats á la Labrujere, que com saben es una bailarina molt guapa, á la Fuentasanta, la dona més rumbosa que trepitja la terra y á Spadalino, lo bailari dels brincos y dels giravolts, que si convé dona doscentas révolucions per minut.

Los *mosqueteros grises* al *Espanyol*; *Barba azul* y *El juramento* á Massini, completan la revista de la present senmana, que no es de las menos aprofitadas.

En la Plassa de Toros s' han donat dugas corridas. La primera sigué magnífica y la segona molt regular. Frascuelo y l' seu germá treballaren com dos héroes y ab molta fortuna; en los *quites* estigueren sempre atents; en la direcció de la corrida molt atinats; y en la mort demostraren un gran valor y molta inteligencia.

Frascuelo tingué algunas ovacions, acompañadas de una pluja de barrets y de puros.

¡Mare de Déu qué cigarros! deya un espectador. ¡Ja n' té per posar un estanch!

J. R. R.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Dumas pare, l' autor que havia recullit tants triunfos literaris y dramátichs, solia acceptar las caygadas ab una filosofia admirable.

Contant un dia l' éxit desgraciad que havia tingut lo seu drama titolat *La torre de Sant Jaume* deya:

—De tota la obra, l' unich tros que m' inspirava cuidado es una escena molt escabrosa del acte tercer. Afortunadament xiulavan de una manera tant terrible, que ningú vá poderne entendre una paraula. Aixó vá tranquilisarme.

En temps de la revolució francesa una turba tenia molt empenyo en penjar al abat Maury á un fanal.

Y l' abat deya ab una gran tranquilidat:

—¿Qué per ventura vos hi veuréu més si'm penjéu al fanal?

Un dels antichs duchs de Osuna, governador qu' era de Sicilia, preguntá un dia á dos jesuitas si, pagant lo que fos, podian absoldre l' de una mala acció que tenia intenció de cometre. Los jesuitas, convingut lo préu, respongueren que sí y l' absolgueren.

Al sortir los dos jesuitas de la ciutat varen veure s' sorpresos per dos desconeguts, que després de clavarlos una gran pallissa 'ls hi prengueren tots los diners.

Los jesuitas anaren á queixarse al duch de Osuna, y aquest digué:

—Jo 'ls ho he fet fer, senyors meus, que aquesta y no altra era la mala acció que meditava, y de la qual vostés me van absoldre.

LOS CANTANTS DE CARRERÓ.

SONET.

(Qui siga cofrare, que prengui candela).

Per regla general á Barcelona abundan los cantants de aquesta mena, y si 'ls escolto un cop me donan pena (encara que tot es passar la estona).

Veuréu un presumit que ab veu de dona la pinta de contralt y tot remena; un altre que fá l' baix ab do de esquena y s' créu prodigis fer quan desentona.

Y de algun duo fent fatal *remedo* brusa vestint en compte de dalmática llensant cada butyol que canta l' credo.

Si així á la vostra amor deixáu estática, (y dispenséu minyons si m' hi enredo) féu més favor al us de la Gramática.

PERE POBLADOR.

ESQUELLOTS.

Dilluns anàrem a Vilanova. L' exposició regional ja està acabada y es digne en tots conceptes de una visita.

Hi ha instalacions de primer ordre, gran varietat de productes, y alguns son tan ben acabats, que ja podem dir que fem la pòls als estranjers.

Per altra part res més bonich que l' edifici alsat expressament per l' exposició. Es vistós, elegant y molt apropiat al objecte.

Hi ha una fonda y café ahont s' hi serveix de una manera irreproachable; y en un pabelló s' hi imprimeix un periódich, órgan de l' exposició.

Vaja, que a Barcelona, ab tot y ser la segona capital d' Espanya, no hém fet may una cosa semblant. Convé, donchs, que 'ls barcelonins aném a Vilanova a admirar la iniciativa d' aquella població, y a premiarla ab la nostra presencia.

L' embarch del *Diluvi* ha sigut un poema, ó millor dit: un' obra d' espectacle ab acompañament de un públich numerós, grans bandadas de policia y numerosas foras de la guardia-civíl de peu y de caball.

Hi ha hagut cargues de caballeria, botigas tancadas, crits y xiulets en abundancia.

Una frase:
—Han declarat la Plassa en Estat de siti
—¿A Barcelona?
—No home la Plassa Real.

La funció vá tenir dos actes.
Acte primer: dimars a la tarde. Lo senyor Laribal, director del *Diluvi*, vá posar a ratlla al comissionat executor, que duya com sol dirse 's papers mullats.

Entre altres particularitats portava 'l nombrament extés en paper comú, y tingué de anar al estanch a comprar un sello de tres rals.

Ja véu lo senyor Camacho si l' estiman: l' hi fan vendre sellos.

Després se vá pondre 'l sol, y com de nit no pot celebrarse cap acte de aquesta naturalesa, van tirar teló. Lo públich vá xiular l' obra.

L' acte següent tingué lloch l' endemá dimecres, presentant la Plassa 'l mateix espectacle, lo mateix aparato de forsa, la mateixa aglomeració de públich.

Si en tots los contribuyents que deuen ser embarcats hi troban industrials aficionats a fer posar los punts sobre las *is* com al *Diluvi* creguin que ja hi ha tela tallada fins al dia del judici a las quatre de la tarde.

Ultimament los del *Diluvi* per respondre de la contribució van entregar un retrato de D.ª Isabel II y un conceller ficat dintre de una escapatate.

Lo conceller dú unas grans patilas, y unas grans sabatas.

Casi se l' hi pot dir *sabatassas*.

Durant l' embarch del *Diluvi*, en lo carrer del Vidre hi havia uns cegos que tocavan la *Marsellesa* y l' *Himne de Riego*.

—Vaja, deya un contribuyent: hi ha cegos que hi veuen més clar que 'l govern.

Un' altra barraca de banys, es a dir, barraca no, ja qu' es un edifici de molt bon gust y que conté todas las comoditats que pugan desitjarse.

Se titula *Pompeya* y está establerta en la Mar Vella, aprop de *Neptuno*.

No l' hi fallaran parroquians en aquest temps de calor insoportable, en que l' home no troba consol si no quan posa la pell en remull.

A fora de *Pompeya* 'l Vesubi, a dintre de *Pompeya* la fresca.

Per disposició del Bisbe s' ha fet un solemne funeral en sufragi de las victimas del carrer de Amalia.

Estém esperant l' estat de comptes, per dos motius:

Primer: per saber si 'ls capellans han treballat de franch.

Segon: per veure que dona més aquí a Barcelona quan se tracta de fer caritat: una funció en lo Pi ó una funció en lo *Circo ecuestre*.

L' Ajuntament de Palma gestiona ab lo govern perque declari a aquella capital *port franch*.

¡Home! M' agrada per la *franquesa*.

Un xiste madrilenyo sobre la competencia del tranvia y dels Ripperts qu' es allí tant encesa y desesperada com aquí a Barcelona:

—Lo tranvia es l' home; los rails la dona, y 'l cotxe Rippert l' amant.

—Quan lo tranvia no hi es, arriba 'l cotxe Rippert y s' apodera dels rails.

Un periódich ministerial de Madrid diu y assegura que 'l tabaco no es dolent, y en proba de aixó apela a aquest argument:

«La renta de tabacos vá pujant.»
¿Eh qu' es un argument convincent?

Mirin sinó un exemple de lo que 'm succeheix a mi. Entro en un estanch, compro quatre cigarros, dono dos ralets y n' encench un.

Es vuit de dintre y tréu esquitxos com un cohet. Lo llenso y n' encench un altre. Aquest es humit y no tira. Vinga 'l tercer: es amargant com si fós de seba secutrim, y encench l' últim y t' un gust tant estrany que l' obro é hi trobo una cucarata dissecada.

Vels'hi aquí com en menos de un quart consumo quatre cigarros, quan si fossen bons no més n' hauria consumit un.

Y com que 'ls cigarros no puch anarlos a comprar a la botiga del costat, resulta que la renta de tabacos s' aumenta, a medida que 'ls fumadors s' envenenan.

A conseqüencia dels nous presupuestos municipals, diu que la carn tindrà una puja de sis quartos per tersa.

Pero per xó no 'ns espantém, que la carn ja baixarà. Ey, entenémnos: la carn dels barcelonins.

Una de las corporacions de Barcelona que han contribuït més eficazment a socorre a las victimas ocasionadas per la catástrofe del carrer de Amalia, es lo *Casino Mercantil*, conegut per *Bolsin*.

celebrém qu' en aquell centro de contractació estiga en alsa 'l paper de la caritat.

Més de setanta mil pessetas s' han recullit a Madrid pel *dinero de San Pedro*.

Entre aquesta partida y moltes altres, resulta que Sant Pere es un dels sants més rics que existeixen a la gloria.

Una cosa m' agradaria saber, y es com s' ho arreglan los encarregats de recullir aquestas caritats, per fer los giros al Cel.

Caricatura de un periódich francés:

Representa l' arcalde casant a dos joves y llegintlos los articles de la ley sobre las obligacions del marit y de la muller.

Lo nuvi diu:
—No 's cansi Sr. Arcalde, llegintnos los articles sobre 'ls debers del matrimoni: llegeixi la ley del divorci, que aixó es més práctic.

Un xiste sobre la magror de Sarah Bernhardt.

Se trobava a América, y era tant gran lo número de personas que havian entrat a saludarla en lo quarto del teatro, que no tenint ja més cadiras, vá assure's sobre 'l marmol de la xameneya.

L' empresari vá dirli:
—Cuidado senyoreta, miri que 'm ratllará 'l marmol.

Una máxima en forma de diálech:
—Diuhen que l' amor es cego.

—Sí, es veritat: l' amor es cego; pero 'l matrimoni l' hi obra 'ls ulls.

QÜENTOS.

Un d' aquells tipos, terror dels metjes que quan tenen la mes petita cosa, emprenen al primer doctor conegut que troban; pero sempre al mitj del carrer per estolvirarse l' import de la visita, un dia que se sent costipat fá lo que t' per costum, ab un metje que ja l' hi coneix la flaca.

—Senyor Doctor ¿ahont vá tant depressa?
—No m' entretingui: tinch una visita.

—Escollí... ¡etxem!...
—¿Qué t'?

—¡Et xem!... ¡et xem!... Un costipat de nas terrible ¿qué haig de pendre senyor Doctor?

Lo metje ab molta pròssopeya.

—Miri, arribis a casa seva, obri 'l calaix de la calaixera, y prengui un mocador.

Un home de jech, molt ordinari, pero rich, sempre que vá en carril t' la mania de pendre bitllet de primera.

Una marquesa al veure 'l sentat al seu costat, gira la cara ab disgust, y 's queixa al seu marit de la presencia de aquell home en un departament de primera classe.

—¿Qué vols ferhi! respon aquest. ¿Qué no véus que 'ls carrils han suprimit todas las distancias?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

De ilustre *tot* descendent,
y tenint casa *hu-tres-quart*
no puch estar descontent
¿vritat que no 'm puch queixar?
La *hu-segona* molt m' agrada
siguent a poeta aspirant....
Vaig fer ma primer xarada,
quarta-tres-segona anant.
De cicerone m' serví
al serhi un *tres-dos* de *hu*....
Vaig anar a un club carlí,
hu no ho digan a ningú.

BOHÈMICA.

II.

Qui *dugas total* del pobre,
no 'l pot alabar ningú;
y 's posa la marca a sobre
de no esser home de *hu*.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

Perque *total* varen dirte,
vás omplirte de *total*;
vaja, no t' creya tant ximple:
del que 's diu no se 'n fá cas.

PERET DE SANT ANDRÉU.

MUDANSA.

Ab *b* soch per jugar;
ab *c* soch del fuster;
ab *s* del sabater,
y ab *l* te puch aymar.

LLARCH Y PRIM.

CONVERSA.

—¿Cóm se diu lo teu marit, Pepa?
—Úy noya, si t' ho deya, sabrias tant com jo.
—Bè, dona, jo t' ho preguntava.
—Donchs mira, búscaho, qu' entre las dos ho havém dit.

UN CATALÀ.

TRIÀNGUL.

Primera ratlla horisontal é inclinada: una senyal.—
Segona: nom de home —Tercera: un element del globo.
—Quarta: un membre humá.—Quinta: en l' abecedari.

QUATRE QUARTOS.

LOGOGRIFO NUMERIC.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
7 2 4 3 2 6.—Id.
1 2 4 8 6.—Id.
2 4 8 1.—Una passió.
1 8 4.—Una beguda.
4 3.—Nota musical.

NET NEROT DE M. DE REUS.

GEROGLÍFICH.

—
D
D. A M.
V
A N D.

POCA ROBA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—*Cor-ba-ta*.
- Id. 2.ª—*Gós-sa*.
- SINONIMIA.—*Casas*.
- PROBLEMA.—*Paré: 40 anys.—Fill, primer 10, mitjà, 8 y petit 6.*
- LOGOGRIFO.—*Montmany*.
- CURIOSITAT.—*Lo dos*.
- TERS DE PARAULAS. P O P
O C A
P A P
- GEROGLÍFICH.—*Sota terra lo gran tresor.*

Carn de clero.

Carn de canó.

Carn de toro.

Carn de peix.